

Ár 2018, föstudaginn 2. febrúar, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Auður Inga Ingvarsdóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hrannar Már Gunnarsson, Oddur Ólason og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 28/2017**:

**M1 og M2 sóknaraðilar
gegn
F fjármálafyrirtæki**

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M1 og M2 hér eftir nefnd sóknaraðilar, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 13. júní 2017, með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar 19. júní 2017, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með bréfi dags. 31. júlí 2017. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar þann 3. ágúst 2017 og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með tölvupósti, dags. 24. ágúst 2017.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 2. febrúar 2018.

II.

Málsatvik.

Þann 4. apríl 2006 gaf X út veðskuldabréf A, upphaflega að fjárhæð kr. 7.800.000, og viðurkenndi félagið að skulda FF þá fjárhæð með nánar tilgreindum skilmálum. Var FF sett að veði fasteignin Y til tryggingar á skaðlausri greiðslu höfuðstóls, vísitöluálags, vaxta, dráttarvaxta og alls kostnaðar sem af vanskilum kynni að leiða. Rituðu báðir sóknaraðilar undir veðskuldabréfið að þeir væru samþykkir veðsetningunni sem þinglýstir eigendur. Sóknaraðilar voru báðir stofnendur X. var M2 meðstjórnandi félagsins, framkvæmdastjóri og prókúruhafi og var M1 í varastjórn félagsins. Allir þrír stjórnarmenn félagsins rituðu saman firma þess.

Í ágúst 2009 fór lánið í vanskil. Í kjölfarið voru sóknaraðila sendar, að fasteigninni Y, innheimtuviðvaranir og ítrekanir en brugðust hvorki aðalskuldari né sóknaraðilar við þeim.

Þann 29. mars 2015 tók Fjármálaeftirlitið ákvörðun um samruna FF við F á grundvelli heimildar í IV. ákvæði til bráðabirgða í lögum nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki. Samruninn tók gildi sama dag og tók þá F við öllum réttindum og skyldum vegna FF, breyttist númer lánsins í kjölfarið í AB.

Lögmaður sóknaraðila stóð í samningaviðræðum við varnaraðila frá 27. júní 2016 til 5. desember 2016 en hafnaði þá varnaraðili endanlega að falla frá kröfu um innheimtukostnað vegna kröfu samkvæmt fyrrnefndu skuldabréfi.

III.

Umkvörtunarefni.

Kröfur sóknaraðila eru þær að úrskurðað verði að varnaraðila hafi verið óheimilt að krefjast innheimtukostnaðar að fjárhæð kr. 455.363, vegna meðferðar kröfu vegna skuldabréfs útgefnu 4. apríl 2006 A, síðar AB, með veði í fasteigninni Y. Þá krefjast sóknaraðilar þess einnig að varnaraðili endurgreiði umræddan innheimtukostnað, auk málskostnaðar vegna kærumáls, þeim að skaðlausu.

Sóknaraðilar kvarta yfir því að varnaraðili telji sér heimilt að krefjast fyrrnefnds innheimtukostnaðar og fullyrða að varnaraðili hafi aldrei sent þeim innheimtuviðvörðun. Þá telja sóknaraðilar að rukkanir frá FF séu þessu óviðkomandi og hafi þau ekki vitað annað en að mál þeirra væri í vinnslu og samningaferli þegar varnaraðili hóf skyndilega innheimtu á innheimtukostnaði. Segjast sóknaraðilar ekki hafa áttað sig á hvers kyns var enda hafi þau ekki verið í viðskiptum við varnaraðila.

Þá vísa sóknaraðilar til þess að varnaraðili hafi, að loknu nokkru málpófi, fallist á að stór hluti vaxtakröfu væri fyrndur. Innheimtukostnaði hafi svo allt í einu verið bætt við og ekki hægt að þoka neinu þar um þó bent væri á að ekki væri til staðar heimild til töku innheimtukostnaðar, sbr. lög nr. 95/2008, sbr. reglugerð nr. 37/2009 með síðari breytingum.

Sóknaraðilar byggja kröfur sínar á því að varnaraðili hafi ekki sent sóknaraðila innheimtuviðvörðun samkvæmt innheimtulögum nr. 95/2008, hafi því varnaraðila eða innheimtuaðila hans, verið óheimilt að krefja sóknaraðila um innheimtukostnað að fjárhæð kr. 455.363.

Í viðbótarathugasemdum gera sóknaraðilar alvarlegar athugasemdir við málatilbúnað varnaraðila. Ítreka sóknaraðilar að þeir hafi aldrei fengið innheimtuviðvörðun frá varnaraðila en þau hafi verið í samningaviðræðum við FF allt þar til þeim barst skyndilega bréf frá varnaraðila.

Sóknaraðilar segja að fyrir liggi að varnaraðili hafi lækkað kröfu sína verulega í kjölfar þess að henni hafi verið mótmælt sem rangri og hafi varnaraðili orðið að fallast á að hann væri að innheimta ranga kröfu þar sem vextir voru fyrndir að verulegu leyti. Að auki benda sóknaraðilar á að í viðræðum við varnaraðila hafi upphaflega enginn innheimtukostnaður verið inni, en þegar í ljós kom að vextir voru fyrndir að verulegu leyti hafi honum verið bætt við og geti starfsmaður varnaraðila staðfest það. Þá segja sóknaraðilar einnig að FF hafi aldrei sent þeim innheimtuviðvörðun né hafi verið sýnt fram á af hálfu varnaraðila að slíkt hafi verið gert. Þá telja sóknaraðilar ekki fá staðist að varnaraðili þurfi ekki að senda viðskiptavinum FF sjálfstæða innheimtuviðvörðun, enda sé varnaraðila ókunnugt um samninga einstaka viðskiptavina FF við hann.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað.

Varnaraðili mótmælir því að honum hafi ekki verið heimilt að krefjast innheimtukostnaðar en óumdeilt er í málinu að lánið hafi verið í vanskilum frá ágúst 2009. Þá segir varnaraðili að af kvörtun sóknaraðila megi ráða að óumdeilt sé að þau hafi fengið innheimtuviðvaranir og tilkynningar frá sparisjóðnum, ekki verði því annað ráðið en að upphaflegur kröfuhafi hafi uppfyllt skyldur sínar samkvæmt 7. gr. innheimtulaga nr. 95/20008.

Varnaraðili vísar til þess að við samruna hans við FF þann 29. mars 2015 hafi varnaraðili tekið við öllum réttindum og skyldum hans. Mótmælir varnaraðili því alfarið að á honum hafi hvílt auknar skyldur að senda nýjar innheimtuviðvaranir vegna allra

lána sem varnaraðili hafði tekið yfir og voru í vanskilum. Þá telur varnaraðili ekki ljóst á hvaða lagaákvæði sóknaraðilar byggja þá málsástæðu.

Ennfremur telur varnaraðili það ótrúverðugt að sóknaraðilar hafi talið að málið væri í vinnslu- og samningaferli en um margra ára vanskil hafi verið að ræða. Að auki sé það ótrúverðugt að sóknaraðilar hafi ekki áttað sig á hvers kyns var er þeim var birt greiðsluáskorun frá varnaraðila, en var hún að sögn varnaraðila afar skýr og sundurliðuð.

Að lokum bendir varnaraðili á að í 5. mgr. 7. gr. innheimtulaga nr. 95/2008 komi fram að hafi skuldari sannanlega hreyft mótbárum gegn peningakröfu sé heimilt að bera ágreining um réttmæti kröfunnar undir dómstóla án þess að fyrst sé gætt ákvæða þeirrar greinar. Segir varnaraðili að með tölvupósti lögmanns sóknaraðila til lögmanns varnaraðila sé sannanlega hreyft mótbárum gegn peningakröfunni, sé sóknaraðila þegar af þeirri ástæðu haldlaus sú málsástæða sem þeir beri fyrir sig kröfu sinni til stuðnings.

Þá óskar varnaraðili eftir því að honum verði veitt færi á að koma að síðari athugasemdum, gefi síðari athugasemdir sóknaraðila tilefni til þess eða berist frekari gögn frá sóknaraðilum.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að kröfu innheimtukostnaðar vegna meðferðar kröfu vegna vanefnda á greiðslu skuldabréfs.

Með útgáfu veðskuldabréfs þann 4. apríl 2006 skuldbatt X sig til að greiða þá fjárhæð sem skuldabréfið hljóðaði upp á með þar tilgreindum skilmálum. Var skuldin, þar á meðal allur sá kostnaður sem af vanskilum kynni að leiða, tryggð með veði í fasteign sóknaraðila og rituðu báðir sóknaraðilar undir veðskuldabréfið að þeir væru samþykkir veðsetningunni sem þinglýstir eigendur. Óumdeilt er að lánið hafði verið í vanskilum frá árinu 2009, mátti sóknaraðilum því vera ljóst að aukinn kostnaður, þar á meðal innheimtukostnaður, gæti hlotist af vanskilunum sem tryggður væri með veði í eign þeirra.

Sóknaraðilar telja varnaraðila óheimilt að krefjast innheimtukostnaðar þar sem hann hafi ekki sent þeim innheimtviðvörðun en telja þeir skyldu hvíla á varnaraðila til að senda þeim sjálfstæða innheimtviðvörðun. Varnaraðili hefur í málinu lagt fram afrit af innheimtviðvörðunum, ítrekun á innheimtviðvörðunum og tilkynningum um lögfræðiiinnheimtu dagsettar 4. desember 2009, 24. febrúar 2010, 4. febrúar 2015, 11. febrúar 2015 og 2. mars 2015, sem FF sendi sóknaraðila að fasteigninni X. Telja má að með því hafi FF uppfyllt skyldu sína samkvæmt 7. gr. innheimtulaga nr. 95/2008.

Sóknaraðilar krefjast endurgreiðslu innheimtukostnaðar og einnig málskostnaðar vegna vinnu lögmanns sóknaraðila við að halda málinu fram gagnvart nefndinni. Samkvæmt innheimtulögum og lögum um lögmenn nr. 77/1998 heyrir ágreiningur um innheimtukostnað ekki undir Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Nefndin hefur jafnframt enga heimild samkvæmt samþykktum fyrir nefndina að ákvarða sóknaraðilum málskostnað í málinu. Með vísan til framangreinds er öllum kröfum sóknaraðila vísað frá nefndinni.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfum sóknaraðila, M1 og M2, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 2. febrúar 2018.

Auður Inga Ingvarsdóttir

Geir Arnar Marelsson
Oddur Ólason

Hrannar Már Gunnarsson
Unnur Erla Jónsdóttir